

Es gribu saprast, Dievs, parunā ar mani!

Mācību stunda pie MIHAILA MOŠENKOVA –
reiki sekcijas un alternatīvās medicīnas
centra “Reiki Gaismas skola” vadītāja.

Lasāma un pārdomājama mēneša garumā.

Valda Grauduma: *Pagājušajā reizē runājām par cilvēka dvēselisko izpaušmi jaunajā laikmetā. Parādās jaunas iezīmes, pārejām no patērētāju uz altruistisku sabiedrību...*

Ir daudzi cilvēki, kas tīri fiziski jūt pārmaiņas, bet nesaprot, kas īsti notiek...

Ja agrāk lūdzām: “Dievs, palīdzi man!”, tagad nu sakām: “Dievs, parunā ar mani!”. Atšķirība liela – cilvēks uzskata sevi tiesīgu ar Viņu veidot dialogu, tātad – ne tikai uz klausīt, bet arī iebilst... Turklāt kam!? Pašam Dievam! Dažiem šķitīs – ak, kāda zaimošana. Sevīs pārāk augsta turēšana! Citi teiks: “Kurš gan nezina, ka viņš pats ir dievs!”

Kas mainījies?

Mihails Mošenkovs: Uzreiz tik daudz tēmu sarunai!

Domāju, ka daudzi būs pamanījuši, ka mainījusies mūsu laika sajūta (uztvere). Nezinu kā jūs, bet es bērnībā un jaunībā domāju, ka laika ir daudz. Draugi arī mēdza teikt: “Ak, es nezinu, ko iesākt. Man nav ko darīt un ir garlaicīgi.” Mēs varējām draudzēties, iet uz kino, lasīt grāmatas – it kā jau darīt tās pašas lietas ko tagad, taču bija sajūta, ka laika ir bezgala daudz, tas burtiski velkas. Pēdējos divdesmit gadus to, ka nav kur likt laiku, praktiski vairs nedzird. Cilvēki runā tikai par laika trūkumu, kaut arī turpina darīt to pašu: iet gulēt un ceļas arī praktiski tajā pašā laikā, dodas uz darbu, strādā, nāk mājās... Šķiet – diena tikko sākusies, bet izrādās – nē, tā jau iet uz galu. Ar ko tas saistīts? Protams, atbildi zina tikai Dievs, taču cilvēki pēta likumsakarības. Tās pēdējos desmit gadus liecina, ka laiks savu skrējieni ir paātrinājis. Ne tikai fiziski (kaut reāli laiks kļuvis par dažām mikrosekundēm īsāks). Tas saistīts ar Zemes ass novirzīšanos, magnētiskā lauka maiņām. Šīs pārmaiņas ir it kā niecīgas, taču spēcīgi ietekmē cilvēku fizioloģiskās laika noteikšanas spējas. Planētas mērogā maiņas nav lielas. Zinātnieki apgalvo, ka laiks mainījies arī agrāk. Bet cilvēks, atrazdamies paātrinātā dzīves ritmā, tam tomēr nav īsti gatavs. Milzum daudz stresu saistīti ar to, ka laudis netiek galā ar, kā pašiem šķiet, pārmērīgi straujo dzīves ritmu. Tam ir vairāki

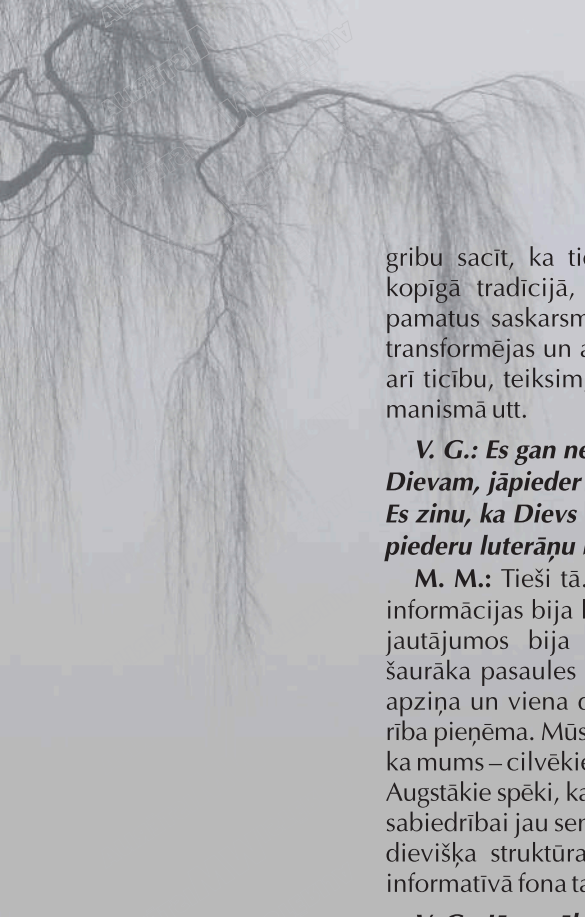
iesmesli. Viens no tiem – informatīvais. Pēdējo piecpadsmit gadu laikā cilvēki nonākuši nebijušā situācijā. Patlaban vienā gadā notiekošais agrāk prasīja, teiksim, piecus gadus. Informatīvā spama un noderīgās informācijas lavīna brāžas pār to pašu cilvēka struktūru, ar tādu pašu galvu, ar to pašu pieredzi, to pašu izglītību, un šīs informācijas ir tik daudz! Ja agrāk tiecās to iegūt pēc iespējas vairāk, tad mūsdienās saka: “Esmu noguris no informācijas, tāpēc izraugos to ļoti rūpīgi.” Agrāk tās bija mazāk un dzīves ritms – mierīgāks. Saņemot informāciju, cilvēks to apzinājās kā kaut ko svarīgu, turpretī mūsdienās ar vienu klikšķi tīklā var iegūt alternatīvu informāciju. Un atkal jāizvēlas. Bet smadzeņu spējas, kas, no vienas puses, it kā attīstās, no otras puses, ir pārslogotas. Rezultātā – cilvēks jūt nogurumu un nesaprot, kā rīkoties, kā dzīvot, kam galu galā taisnība, kam nē. Tā nu iznāk, ka cilvēce, no vienas puses, ir ļoti aktīva, strauji apgūst informatīvās struktūras un laukus, bet, no otras puses, šī pārbagātība sāk nomākt. Šodien mūsu sabiedrībā ir tik daudz datoratkarīgo. Varētu domāt – logs uz pasauli, milzīga informācijas plūsma, bet, no otras puses, šajā pārpilnībā cilvēks izvēli veic tikpat kā bez domāšanas, – viss jau ir izdarīts, uzzīmēts, izskaidrots, atliek vien uzminēt, kur paslēpties, uz ko šaut utt. Es personīgi uzskatu, ka spēļu atkarība ir viens no pašaisardzības līmeņiem, “ala”, kurā slēpjas šie jaunie, apjukušie un pagurušie cilvēki. Ja agrāk viens otram apjautājās, piemēram, vai tu arī lasi Raini, vai esi aizrāvies ar Puškinu, un vēlējās par to parunāt, tad mūsdienās tēmas ir nomainījušās, pat globālā mērogā. Šodien vaicā, kādas tev jaunajā datorā spēles, vai tavā mobilajā ir bezmaksas spēļu programma? Būtībā – atkal aizraušanās ar kaut ko vienu. No vienas puses, tā ir informācija, no otras puses – aizsardzība. Šodien visi izjūt informācijas bumu, kas ietekmē mūsu prātu un psihi. Un ir jāpriet zināmam laikam, lai cilvēks varētu adaptēties šajā jaunajā stāvoklī un iemācītos mierīgi izvēlēties. Tas mūsu pēcnācējiem būs jāmacās no jauna. Diemžēl mana prognoze nav sevišķi pozitīva, jo šī izvēle piespiedis iet ceļu, kas sašaurina apziņu, t. i., daudzi informatīvajā

telpā izraudzīsies šaurākus virzienus tikai tāpēc, ka ir pārāk grūti uztvert tik milzīgu apjomu. Būs nelielas noslēgtas grupas, kas interesējas par kaut kādām konkrētām lietām. Bet mēs taču labi zinām, kā ir attīstījusies cilvēce! Tie, kas senāk interesējās par kaut ko vienu, bija totāli nezinoši citās. Multimodālajā sistēmā, kas valdīja 40., 50., 60., 70. un vēl nedaudz arī 80. gados, cilvēki pasaulē interesējās par visu un attīstījās pietiekoši dažādās sfērās, paspēja tik daudz ko izlasīt un pat vēl pārspriest, taču tagad visu redz un zin. Atliek tik vien, kā izšķirties, ko darīt. Šaura specializācija, šaurs informācijas virziens diemžēl ir mūsdienu īpatnība. Un kā tas ietekmē veselību? Kad cilvēks saņem lielu informācijas daudzumu, smadzeņu struktūra ir pārmērīgi kairināta. Mani psihoterapijas pasniedzēji rādīja attēlus, kuros redzamas smadzenes dažādās temperatūrās un stāvokļos – mierā, dusmās, aktīvā darbībā, pasivitātē, depresijā, tā saucamajā veselajā stāvoklī un stāvoklī, kad cilvēks kaut ko nespēj uztvert – panikā, apjukumā, nesaprašanā. Tad smadzenes iekrāsojas sarkanā krāsā, lai liktu saprast, ka tām ir grūti, viņas ir pārkairinātas. Tas ir arī tīri fizioloģisks process, pat āda kļūst sārta, kad iekšēji nejutamies komfortabli. Tāpēc arī informatīvās pārslodzes rezultātā cilvēka iekšējais dators – smadzenes – ir pārkairinātas un sāk strādāt nevienmērīgi. Tās nespēj uztvert jauno informāciju, kura joprojām turpina nākt, un cilvēks mēģina to atgrūst. Kad esam labi paēduši, mēs taču sakām, ka vairāk negribam! Bet mums tik piedāvā vēl un teic – arī tas ir garšīgs... Beigās esam pamatīgā stresā, kas izraisa sirds asinsvadu sistēmas traucējumus, ceļas un krīt asinsspiediens, sākas sirdsdarbības traucējumi, galvassāpes, migrēna. Tās ir informatīvās pārslodzes sekas, kas liecina – cilvēks to apjomu vairs nespēj izturēt. Līdzīgi kā ierīcēs, mūsos arī pārdeg “drošinātāji”. Cilvēks sāk pievērsties destruktīvām aizsargsistēmām – tām pašām datorspēlēm, alkoholam, novēršas no klasiskās veselīga dzīves veida izpratnes. Pēdējos gados ārkārtīgi attīstījušies tā saucamie ekstremālie sporta veidi, kad cilvēks atrodas uz dzīvības un nāves robežas. Dzīve un nāve kļūst vienlīdzīgas,

bet tas taču nav pareizi! Cilvēki visos laikos ir centušies sargāt dzīvību. Tas ir pats galvenais instinkts. Ja šī instinkta nebūtu, cilvēce jau sen būtu izzudusi. Mēs attīstāmies, vairojamies... Nāve ir neizbēgamība. Taču kāpēc balansēt uz šīs robežas? Tāpēc, ka cilvēki savu pārslodzi cenšas pārvērst par milzu uzplaisnījumu, emocionālu izlādēšanos, pēc kura iestājas apmierinājums, nogurums, vieglums, atslābināšanās. Taču par kādu cenu? Noliektos nervu sistēma, cilvēku savstarpējās attiecības ir ārkārtīgi saspringtas, un arī pēc šiem ekstremālajiem atslābināšanās mēģinājumiem ātri vien jāatgriežas ikdienas dzīves sarežģītajā savstarpējo attiecību pasaulē. Secinājums viens: mūsdienu sabiedrība arvien vairāk un vairāk ievirzās saspringumā, kas cieši saistīts ar vispārējā enerģētiskā stāvokļa maiņu un informatīvo apziņas struktūru, faktiski – planetāro apziņu, kurā nabaga cilvēks atrodas neatkarīgi no tā, vai viņš tam gatavs vai nē. Tāpēc daudzi kaut kur mēģina noslēpties, meklēt glābiņu vientuļnieka mitekli, aizbraukt uz jebkuru vietu. Taču no sevis jau neaizmuksi. Arī citā valstī neatrast tīrāku informatīvo telpu un attiecības. Visums pār mums ir viens, arī Zeme visiem viena, tāpēc paslēpties neizdodas. Fiziski cilvēks jūtas arvien vairāk noguris. Rezultātā mazinās dzimstība. Jauno cilvēku libido diemžēl ir ļoti zems. Nesen iepazinās ar statistikas datiem. 60 % jauniešu vecumā līdz 25 gadiem uz jautājumu, vai plāno veidot ģimeni un dzemdēt bērnus, atbildējuši: nē. Otra populārākā atbilde: varbūt kādreiz – ap četrdesmit. Protams, ja atceramies mūsu jaunību, visi taču sapņojām par savu ģimeni, bet šodien tas nav modē, jo ierobežo: cilvēks kļūst piesaistīts vienam konkrētam partnerim, vienai mājai un tas traucēs dzīvot. Notikusi vērtību maiņa. Ja nedzīvojam viens otram, tad kam? Kas cilvēkam uz Zemes varētu būt svarīgāks par cilvēku? Pēdējos gados šī noguruma dēļ cilvēks zaudē interesi par otru cilvēku. Viņš pārnāk mājās un vairs jau neko negrib. Kādi tur bērni! Paskatās televizoru un aizmie, jo nākamajā dienā skrējiens jāturpina. Tāpēc, atbildot uz jūsu jautājumu par to, ko cilvēki Dievam lūdza agrāk un ko lūdž šodien,

gribu sacīt, ka tie, kas agrāk ticēja, vienojās kopīgā tradīcijā, kuru ievērojot, it kā radīja pamatus saskarsmei ar Dievu. Šodien pasaule transformējas un arvien vienkāršāk kļūst mainīt arī ticību, teiksim, no kristietības pāriet musulmanismā utt.

V. G.: Es gan nedomāju, ka, lai ticētu Dievam, jāpieder kādai konkrētai konfesijai. Es zinu, ka Dievs ir, bet ne jau tāpēc, ka piederu luterāņu baznīcai.

M. M.: Tieši tā. Starpība vienīgi tā, ka agrāk informācijas bija krietni mazāk un cilvēki šajos jautājumos bija konservatīvāki, viņiem bija šaurāka pasaules izpratne, šaurāka individuālā apziņa un viena dogma, kuru attiecīgā sabiedrība pieņēma. Mūsdienu sabiedrība ir pieņēmusi, ka mums – cilvēkiem – ir dievišķais sākums, un ir Augstākie spēki, kas vieno mūs visus. Modernajai sabiedrībai jau sen Dievs ir viens, mēs paši esam dievišķa struktūra un uz šī kopējā saspringtā informatīvā fona tas ir liels un labs jaunums.

V. G.: Jā, agrāk mēs lūdzāties Dievu, bet tagad vērsāties pie Viņa kā pie sev līdzīga.

M. M.: Dievs arvien vairāk asociējas ar draugu. Nevis ar soģi, pārbaudītāju, bet draugu, kas mīt paša sirdī. Mana dziļā pārliecība gan kā ezoteriķim, gan psihologam, kā reiki skolotājam ir tāda, ka Dievs un cilvēks nav atdalāmi viens no otra. Viņš vienmēr ir te un ir gatavs atsaukties mūsu aicinājumam, jo mīt mūsu sirdīs. Šī apjaušana, ka cilvēks un Dievs ir viens vesels, neapšaubāmi ir milzīgs pluss mūsu tehnokrātiskajai sabiedrībai.

V. G.: Varbūt tāpēc tik daudzi saņem dažāda veida čenelingus. Vai tas ir labi vai slikti? Agrāk no tā bijās, domāja, ka tā ir smaga slimība, kas tik savādi izpaužas.

M. M.: Es domāju, ka šādi tīrie kanāli tomēr eksistē un ierindot šos cilvēkus fantastu vai psihiski slimo rindās nevar, jo nav jau pierādījumu. Tas pats *Kryon* par daudz ko un ļoti precīzi runāja jau pirms šie notikumi norisinājās uz Zemes. Nu kaut vai par polu maiņu, Zemes ass novirzīšanos utt. Tāpēc es uzskatu, ka, lai arī visam ir savas putas, ko jānosmeļ, un ir cilvēki ar neadekvātu izpratni un uzvedību, šī atvērtā sirds pret mūsu Radītāju atsaucas, rezonē ar balsi no Visuma. Arvien vairāk cilvēku sāk saprast, ka viņi ir kontaktā ar Augstāko Saprātu. Nav nemaz pašam jābūt šai kontaktpersonai, tie ir gluži parasti cilvēki, strādā pavisam parastās profesijās, un viņiem nav nepieciešamības iet uz kādu noteiktu vietu kādā noteiktā laikā, nav vajadzīgi nekādi konkrēti nosacījumi, jo Dieva klātbūtni, vienotību ar Viņu var sajust mājās, pie jūras, darbā. Ļoti daudziem atklājas tā saucamais planetārās apziņas limenis – cilvēks sāk sevi sajust nevis kā atsevišķu individu, no kura nekas nav atkarīgs, bet kā sabiedrības daļu, kas veido

milzīgu planetārās apziņas slāni, kurš ietekmē radišanas procesu kopumā.

V. G.: Kā tas izpaužas? Vai tie ir čenelingi, vai kaut kas tamlīdzīgs?

M. M.: Nē, tiem nav obligāti jābūt čenelingu formā. Čenelingi ir tikai daļa no šādas attīstības. Cilvēki vienkārši kļūst patiesi garīgi. Kas ir šis garīgais cilvēks? Vai viņš ir kaut ko izlasījis un kādosursos kaut ko iemācījies? Nē, tas ir cilvēka stāvoklis. Augsti garīgs cilvēks ir tāds, kurš spēj milēt gan sevi, gan citus, kurš pasauli izprot tās veselumā un sevi neatdala no visa cita, uzskatot, ka tas viņu neskar. Nē, mūs skar viss un mēs skaram visu. Un, kad cilvēki nonāk tādā apziņas stāvoklī, viņi var veikt jebkuru Zemes funkciju. Tādu gaišo prātu kļūst arvien vairāk. Šodien tie, kas atrodas šajā jaunajā apziņas stāvoklī, klusi un mierīgi veido jaunu planetāro apziņu – gaismas apziņu, kas pamazām paceļ augstākā garīgā līmenī arī tās parādības, kas sabiedrību degradē. Varbūt tādu cilvēku pagaidām nav sevišķi daudz, bet katrs ir zelta vērts, jo viņš viens pats ir spējīgs iedarboties uz miljonu citu cilvēku, mikrolīmenī ietekmējot viņu apziņu. Tās ir ļoti smalkas norises. Tas ir stāvoklis, kādā atrodas cilvēki, kas viens otru jūt. Ja jūtam šādu augstāku stāvokli, tad apzināti vai neapzināti kļūstam tīrāki un labāki. Bet, ja blakus parādās viens tāds cilvēks, tad vēl viens un vēl viens? Tad viņu enerģētiskās vibrācijas jau sāk ietekmēt apkārtni, kas atrodas zemāku vibrāciju līmenī. Tā cilvēki cits citu ceļ un, paldies Dievam, visi virzāties tuvāk izpratnei, ka esam vienots veselums, ka mums ir vienota apziņa, ka nedrīkstam savos apsvērumos balstīties ne uz kādām atšķirībām – ne reliģiskām, ne nacionālām. Ja saprotam, ka Radītājs mīt mūsu apziņā, mūsu gars sāk mirdzēt. Atcerēsimies, kā ezoteriskās grāmatās apraksta un attēlo dvēseles aizlidošanu, kad tā pamet fizisko ķermeni! Tas ir gaišs staru kūlis. Ne velti saka, un tā ir vistīrākā patiesība, ka tie cilvēki, kas dzīvo ļoti zemās vibrācijās vai, vēl jaunāk, mūžu beiguši paši pēc savas gribas, atrodas tik zemās vibrācijās, ka pacelties līdz šai gaismai nemaz nespēj. Tā tas ir. Reliģijā šī iemesla dēļ iedibināta tradīcija "aizlūgt par". Ja cilvēks raida savus vārdus, savu enerģiju noteiktā virzienā, tā nevar neietekmēt. Aizlūdzot par otru, izplatām pozitīvās idejas. Lūgšanu laikā enerģētiskās vibrācijas paaugstinās, dvēsele kļūst arvien vieglāka un aiziet augstākajās sfērās. To cilvēki ir zinājuši jau tūkstošiem gadu, bet mūsdienās ļoti daudzi dara to apzināti un dzīvu cilvēku dēļ. Tas ir ļoti labi. Parasti lūgšanas ir kalpojušas, lai atvairītu draudus. Esam lūguši par slimajiem un visvairāk par mirušajiem. Bet kur paliek priecīgās lietas? Kur paliek atzinība un laba vēlējumi otram jau šobrīd? Augstāko enerģiju aspektā? Arvien vairāk

cilvēku sāk aptvert, ka tieši tā jau ir mūsu tā saucamā izglābšanās. Ja runājam par gara, par dvēseles glābšanu, tad tas nenotiek debesīs, bet – tepat uz Zemes. Debešīs būsim tādi, kādus sevi izveidosim šeit. Tāpēc tie, kas dzīvo gaišo un pozitīvo dzīvi, sevi veido no smalkā plāna viedokļa. Kā masveidīga parādība tas ir jauns stāvoklis, kas parādās uz Zemes tieši tagad. Ir daudz dažādu virzienu, skolu un metožu un tās visas pilda šo funkciju. Cilvēks arvien vairāk sāk ticēt pats sev un lūdzas sevī, par sevi un caur sevi par citiem, gan tiem, kas viņam blakus, gan par savu tautu un valsti. Tik daudz seansu notiek šeit pat Latvijā, Igaunijā, Krievijā, daudz kur pasaulē. Un visur cilvēki saprot, ka viņu dzīve uz Zemes ir tikpat svarīga kā dzīve debesīs.

Bieži cilvēki jauc divas lietas – prātu un dvēseli. Tās ir pilnīgi atšķirīgas struktūras. Prāts uztverams kā process, kas nodrošina fiziskā ķermeņa funkciju un mūsu savstarpējo darbību Zemes plānā. Tiklīdz kāda funkcija norisinās prātā, tā tūlīt nonāk arī dvēselē. Tur tā ierakstās uz visiem laikiem. Tāpēc – par ko tad mums īsti jā rūpējas? Par dvēseli, kurā ierakstītas vibrācijas, visi mūsu stāvokļi, tas, vai zinu vairāk nekā tu, ka esmu gurdāks nekā tu. Es neuzskatu, ka dvēsele ir atkarīga no izglītības. Galvenā ir cilvēka enerģētiskā struktūra. Ne velti mēs savu stāvokli sajūtam ar sirds centru. Kad mums ir labi, šajā apvidū ir viegli un silti. Kad izdarām kaut ko sliktu vai nepareizi reaģējam uz notiekošo, tur ir smagi. Sakām – sirds sāp, dvēsele sāp. Bet tā jau sāp nevis tāpēc, ka būtu nonākusi tādā fiziskā stāvoklī, bet tāpēc, ka esam izdarījuši kaut ko tādu, ko agrāk sauca par grēku. Kas ir grēks? Nepareiza, neharmoniska rīcība, kas nenes labu ne pašam, ne citiem. Tas arī viss. Ja sakām, ka cilvēkam ir atlaists, piedots grēks, no mūsdienu viedokļa tas nozīmē, ka viņš ir pārdomājis savu rīcību un kļuvis labāks. Ja es pats būšu sevī visu labi pārdomājis, ja mana dvēsele kļūs gaišāka, tas būs mans reālais sasniegums. Mikrovariantā paši esam savas dzīves radītāji. Un jādzīvo labi jau šeit uz Zemes, jo ne jau notikumi ir tie, kas nosaka mūsu stāvokli.

V. G.: Viens ļoti vienkāršs piemērs. Sāp kakls. Un sāpes nepāriet tīkmēr, kamēr es saprotu, ar ko neesmu īsti pareizi runājis.

M. M.: Jā, un ja man sāp kakls un es kļūstu nikns, tad tas ir tāpēc, ka esmu nolēmis, ka vēlos dusmoties. Agrāk cilvēki par to praktiski nedomāja, bet mūsdienās jau miljoni saprot, ka viņu stāvoklis ir cieši saistīts ar apziņu un lēmumu. Un to nekādi nevar ietekmēt nekas, kas norisinās manī, ja vien es šai ietekmei nepakļaujos. Taču, ja esmu pakļāvies, tā bijusi manis paša izvēle, nevis kāda notikuma ietekme. Šāda jauna personiskās nozīmes izpratne no garīgās izaugsmes viedokļa ir liels pēdējo gadu sasniegums. Un,

manuprāt, šis process turpinās attīstīties par spīti tam, ko jau iepriekš teicu. Diemžēl daudziem šis jaunais pasaules redzējums var iet secen. Viņi par to var pat neiedomāties.

V. G.: Nu pareizi! Viņš ielien savā alā, spēlē datorspēles un viss. Pats pat nepamana, kāds palicis.

M. M.: Jā, vakar pie manis uz pieņemšanu kāda māte bija atvedusi savu meitu. Meitene teica, ka viņu esot pametis draugs un viņa slikti jūtoties, aizveroties pasaulei. Vārdu sakot, nonākusi depresijā. Ko darīt? Sākām strādāt, es darīju to, ko protu, bet pēc brītiņa meitenei sāka plūst asaras. Viņa atvēra acis un teica: "Es nesaprotu. Es taču neraudu, man vienkārši līst asaras." Es atbildēju: "Nu, padomā." "Man kļūst viegli. Bet kāpēc līst asaras?" Un tad pati arī atbildēja: "Manas skumjas aiziet." Es prasīju: "Un ko tu gribi to vietā?" "Prieku." Pēc pusstundas manā priekšā bija pavisam cits cilvēks. Meitene saprata, ka viņa pati vien savā sirdī ielaidusi ciešanas un skumjas, un cik viegli kļuva, pārejot citā stāvoklī. Cilvēks otram var palīdzēt tieši ar savu labo stāvokli. Nav jābūt ne zinātniekam, ne speciālistam, ja vien ir laba dvēsele, var cietējam padot roku vai vienkārši pasēdēt blakus. Viņam kļūs labāk, jo mēs jau nolasām viens otra informāciju. Un, jo augstāks ir mūsu garīgais stāvoklis, jo vairāk cilvēkiem varam palīdzēt.

V. G.: Mihail, jums laikam ir ļoti grūti. Šobrīd ir tik daudz cilvēku, kas nāk pēc palīdzības. Jūs dodat, bet ko saņemat preti?

M. M.: Labs jautājums. Bet es, tieši tāpat kā jūs, varu palīdzēt tikai tam, kas pievērsis savu apziņu kaut kam. Ja apziņa, piemēram, šim mūsu kontaktam nav pievērta, es palīdzēt nespēju. Atcerieties, kā Bibelē aprakstīti visi Kristus dziedināšanas gadījumi. Viņš jautāja: "Tu gribi?" Un cilvēks atbildēja: "Gribu." Tad saskaņā ar viņu gribu un ticību tas arī notiks. Vienmēr, kad tā gadās, es izjūtu lielu prieku. Un balva jeb tas, ko viņš man dod, ir šī cilvēka stāvokļa mainīšanās. Piemēram, šis meitenes asaras. Es skatījos uz viņu un man pašam nolīja asara. Un šo gandarījumu nevar salīdzināt ne ar ko citu – ne ar pagodinājumu, ne naudu, ne pateicības vārdiem, jo arī tie ne vienmēr ir patiesi.

V. G.: Un tā asara bija pati dvēsele...

M. M.: ...un tā teica: "Dievs, lai tas aiziet un atnāk tas, kas nes prieku." Mēs vienmēr esam noskaņoti priekam, bet paši vien šo gaismekli izdzēšam. Tad mums šķiet, ka ieejam tumsā, taču pietiek pastiept roku, kurā varbūt pat nekā nav, un sasniegt to vietu, ko saucam par dvēseli, un tajā tūlīt jau atkal iespīd gaisma – dzīves un mīlestības gaisma.

V. G.: Paldies.

MW

Otrās mācībstundas beigas.